

1502

Duen (PI 6)

(ALDC, IX, 2118. *Duen* [PI 6])

La tercera persona del plural del present d'indicatiu del verb *dur* (< DŪCĒRE) en llat. vg. era *DUCENT* que, des del cat. preliterari *du[ð]en*, *du[z]en* (cf. la forma occitanitzant de Formiguera *d[øz]en* 7), per pèrdua de la consonant intervocàlica, va donar *duen*, força estès en tot el domini, amb les var. *du[w]en* 65, 70, 120, 140 i *duguen* 132, per inserció d'una [w] o [ɣ] antihiàtiques respectivament. Aquest verb va rebre la competència de *portar* (< PORTARE), present en ross., com a àrea uniforme, i en alg., així com

en parlars de caràcter més local al llarg del domini peninsular (pron. *port[e]n* en cat. occ., *port[ə]n* en cat. or. i *pòrt[a]n* en alg. [85] i parlars ribagorçans [93, 99]).

Lleven és manlleu al cast.

Per a la convivència de *dur* i *portar* en altres persones del present, veg. mapes 1497-1501.

Duen i *porten* són formes normatives des del *DOrt*, 1917.

